

va. Un cop la criada li hagué explicat, va dir-li que no temés. Van agafar un gall i el van ruixar amb aigua. En rebre la mullena, el gall va cantar i els diables esparverats van abandonar la grossa pedra de Pedra Arca, que, segons es pogué comprovar després, és de les mateixes dimensions que la que falta per a completar el pont del diable de Martorell.

Sota aquesta pedra de Pedra Arca hi ha dos samalers també de pedra que són groixuts com el cos d'un home. Hom creu que aquells samalers són els que es servien els dimonis per a transportar aquella pedra que els mancava.

Torre de les Aigües (Palou)

L'home de la Torre de les Aigües es va casar amb una dona d'aigua. Ell sabia la condició especial de la seva dona i es va casar amb la promesa formal de que mai no l'anomenaria «Dona d'aigua». Transcorregueren feliços molts anys, però un dia, per una d'aquelles coses que succeeixen en el clos de les famílies, marit i muller van tenir raons i la va nomenar «Dona d'aigua». Tot seguit la dona d'aigua va desaparèixer misteriosament, abandonant dues filles que tenia.

Les filles, però, cada dia apareixien ben pentinades i compostes, i estranyat, el pare, va preguntar-los qui era que tan bé les agençava. Les filles van contar que era la seva mare que cada dia venia a veure-les. Aleshores el pare els va dir: «Quan vingui la vostra mare, dissimuladament, apunteu una agulla en el vostre vestit amb el seu i d'aquesta manera no podrà marxar.»

La Dona d'aigua des d'aquell dia mai més no va sortir.

Capella del Sant Crist de Can Ribes (La Roca-Santa Agnès)

Van passar dos carreters per aquell indret i un d'ells, en anar a encendre el seu cigar, va tirar-ne un al rostre del Sant Crist, dient-li descaradament: «Té, fuma, barra sec!» A l'hora de menjar, va trobar-se que tenia les barres assentades.

Convençut que el mal era degut a la profanació que havia fet al Sant Crist, va fer una prometença, que en la seva hora va complir, podent d'aquesta manera, altra volta, menjar.

Portes de l'Església de Sant Mus (Cànoves)

Era la festa de Sant Mus i es celebrava el seu aplec. Va passar un traginer i va cridar: «Sant Mus: no m'amussaràs ni a mi ni al bestiar!» Al cap de breus moments el traginer i el bestiar tenien les barres amussades.